

Holly Webb

Išgąsdinta katytė



Alma littera

Pirmas skyrius



– Rūpestingai suvyniok, – paprašė Keitė Madės, dėdama geriausiai draugei ant kelių ritinį burbulinio popieriaus.

Madė linktelėjo, išlygino popierių ir ėmė vynioti įrėmintą nuotrauką.

– Benas šioje nuotraukoje atrodo nuostabiai, – tarė ji truputį drebančiu balsu.

Keitė pritarė:

– Jis visada gražiai atrodo nuotraukose, bet ši mano mėgstamiausia.

Madė įsižiūrėjo į nuotrauką – ten buvo įamžinta ir ji. Nuotrauka buvo daryta praėjusią vasarą – Keitė su Madė sėdėjo ant iškylų kilimėlio, tarp jų tupėjo didžiulis juodas Keitės katinas Benas. Jis buvo beveik tokio pat didumo kaip sėdinčios mergaitės.

Madė nustebusi nusijuokė, kai kažkas galva stuktelėjo jai į ranką. Benas užsilipo jai ant kelių norėdamas pažiūrėti, ką daro mergaitė. Jis miegojo Keitės lovos kojūgalyje, bet nusprendė, kad dedasi kažkas įdomaus. Benas buvo smalsiausias katinas pasaulyje.

– Kaip manai, ar jam patiks persikraustymas? – paklausė Madė, žiūrė-

dama į didžiulę Keitės dėžę su knygomis ir įvairiais niekučiais. Visi jie buvo rūpestingai supakuoti.

– Nežinau, – gūžtelėjo pečiais Keitė. – Naujame name yra didelis sodas, Benui turėtų patikti, kaip ir man, – mergaitė gailiai atsiduso. – Aš vis dar tikiuosi, jog tėtis grįš namo ir pasakys, kad visa tai klaida ir kad jis nepersikelia dirbti į Jorkšyrą. Bet rytoj



mes išvažiuojame. Apsigalvoti jau per vėlu, – šniurkštelėjusi Keitė atsisėdo ant lovos šalia Madės ir Beno.

Madė apglėbė draugę per pečius, o Benas pasistojo Keitei ant kelių ir priekinėmis letenomis apkabino jai kaklą. Tai buvo jo mėgstamas triukas. Keitė nuolat girdavosi žmonėms turinti katiną, kuris glėbesčiuojasi, nors Benas apkabindavo toli gražu ne visus. Dažniausiai Keitę, retkarčiais Madę, ypač jeigu gaudavo iš jos kačių skanėstą. Vieną sykį jis net apkabino Madės tėtį, kai šis atėjo pasiimti dukros ir sutiko išgerti arbatos. Tėtis nustebė dėl tokio katino elgesio, bet Madė pastebėjo, kad dabar užsukęs tėtis visada žvalgosi Beno, tarsi tikėdamasis, jog katinas vėl jį apkabins.

Jau daugybę metų Madė prašė mamos ir tėčio leisti laikyti katiną. Ji buvo tikra, kad po anos dienos Benas užkariavo jos tėčio širdį. Dabar beliko įtikinti mamą...

Keitė vėl šniurkštelėjo.

– Made, kas jei jam nepatiks naujasis namas? Benas netgi gali pamėginti grįžti namo. Juk esi skaičiusi laikraščiuose, jog katinai šitaip padaro.

– Jorkšyras jam per daug toli, – tarė Madė. Šie žodžiai turėjo nuraminti, bet nelabai padėjo. Jai nelabai norėjosi galvoti apie tai, kaip toli gyvens jos draugė. Žinoma, ji lankys naują mokyklą. Madei buvo sunku šitai įsivaizduoti.

Keitė susiraukė.

– Viliuosi, aplink naująjį namą nėra

daug kitų kačių. Benas čia karaliauja, nė viena kita katė nedrįsta įkelti letenos į mūsų sodą. Bet naujasis sodas gali būti kito katino valdos.

Madė pažvelgė į Beną, šis buvo patogiausiai įsitaisęs Keitei ant kelių. Jis nusisžiovavo ir pasiražė, paskui pažvelgė į mergaitę didžiulėmis žaliomis akimis. Rodos, katinas buvo ramus.

– Net jei naujasis sodas priklausotų kitam katinui, nemanau, kad jis ilgai jį valdys, – tarė Madė glostydamą Beną.

Keitė juokdamasi linktelėjo.

– Gali būti. Benas pešasi retai, bet kai tai daro, tiesiog prisėda kitą katę ir ją apkulia, – mergaitė atsiduso. – Verčiau imsiuosi daiktų pakavimo. Mama sakė, kad jau vakar turėjau būti pasirengusi, – Keitė švelniai nu-

kėlė Beną nuo kelių ir šis nuvinguravo pasislėpti tarp dėžių.

Madė vėl ėmėsi vynioti nuotrauką. Ji labai ilgėsis Keitės. Ji žinojo, kad ir Keitė jos ilgėsis, bet draugė, Madės manymu, šiek tiek panėšėjo į Beną. Ji buvo tokia stipri, energinga ir pasitikėjo savimi. Netrukus Keitė įsigis būrį naujų draugų ir rodys, kaip Benas moka glėbesčiuotis.

– Made, duok man lipnios juostos, užklijuosiu šitą dėžę.

Madė padavė draugei ritinį lipnios juostos ir ėmėsi vynioti kitą įrėmintą nuotrauką. Po kelių minučių ji paklausė:

– Kur Benas?

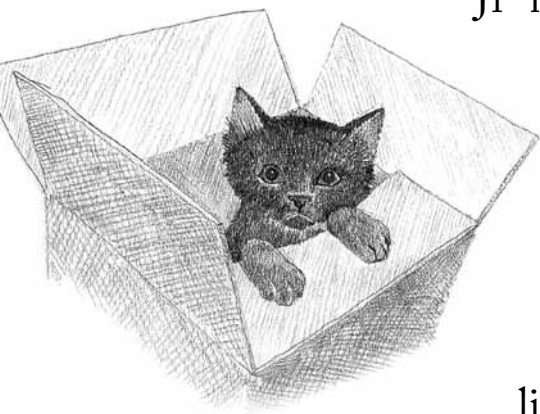
– Greičiausiai lindi po lova, – atsakė Keitė ir pasilenkė pažiūrėti.

Bet ten jo nebuvo. Staiga pasigirdo garsus triukšmas ir duslus kniaukimas.

– Jis dėžėje! – sukikeno Madė.

Keitė pažiūrėjo į didelę kartoninę dėžę, kurią ką tik buvo užklijavusi.

– Negali būti... – abejodama sumurmėjo mergaitė.



Ji nuplėšė lipnią

juostą, dėžės

kraštai atsi-

knojo ir iš-

lindo didelė

juoda galva

piktomis ža-

liai žibančiomis

akimis. Niršiai šnypš-

damas Benas išsikabarojo lauk.

– Ko tu lindai į tą dėžę? – nusijuokė Keitė. – Smalsutis!

Madė irgi nusijuokė. Tačiau net ir juokdamasi galvojo: *kaip labai aš jų pasiilgsiu...*



Keitė su mama palydėjo Madę namo – iki jos namų viso labo penkios minutės kelio, oras buvo šiltas ir saulėtas. Puikus Velykų atostogų oras. Jei Keitei nereikėtų rytoj išvažiuoti, jos daug laiko praleistų parke arba surengtų kur nors išvyką visai dienai.

– Tos katės, kurios gyvena jūsų kaimynystėje, beveik tokios pat didelės kaip Benas, – pareiškė Keitės mama, joms einant pro Madės sodą.

– Jos vėl tupi ant mamos narcizų, – atsiduso Madė ir nuskubėjo į sodą. Ji

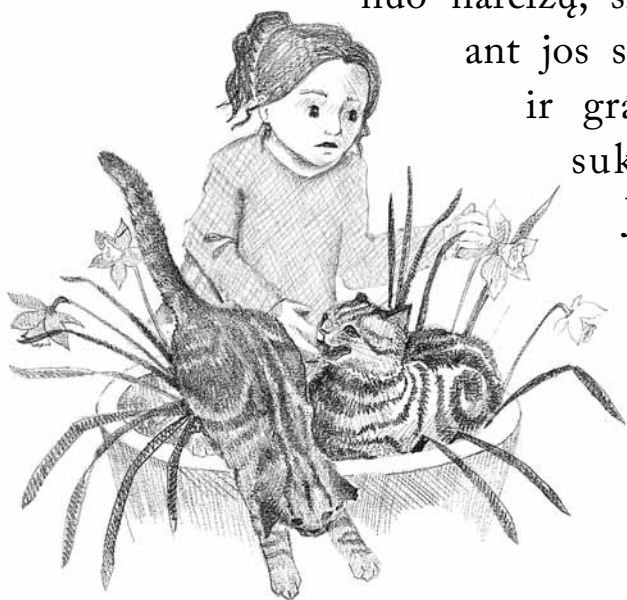
mėgino nuvyti du didelius rudus katinus nuo akmeninio mamos vazono, kur ji buvo prisodinusi narcizų svogūnėlių. Kažkodėl Tigras ir Tomis nusprendė, kad tai puiki vieta tupėti. Narcizai buvo šiek tiek aplamdyti.

Madės mama atvėrė pagrindines duris.

– Išgirdau jus ateinant, mergaitės. Ak, čia vėl tie siaubingi katinai!

Kai Madė pamėgino nuvyti Tigrą nuo narcizų, šis piktai ant jos sušnypštė ir grasinamai sukniaukė.

Jis buvo visai kitoks negu



mielas geraširdis Benas. Galiausiai jis nušoko ant žemės ir abu katinai patraukė šalin, piktai dėbčiodami į Madę.

Kol mamos šnekučiavosi, Keitė apkabino Madę.

– Pažadėk man kasdien skambinti! Papasakoti viską, kas nutiko mokykloje, gerai?

Madė linktelėjo.

– Šiaip ar taip, tu atvažiuosi paviešėti per atostogas.

– Metas eiti, – tarė Keitės mama. – Rytoj laukia sunki diena, dar šį tą reikia supakuoti.

Taip jos ir atsisveikino. Keitė su mama patraukė takeliu mojuodamos, o Madė liko stovėti.



– Jau pavalgiau, – tarė Madė, atstum-
dama artipilnę lėkštę su vakariene.
Mama pagamino jos mėgstamų maka-
ronų, tačiau mergaitė nesijautė alkana.

Tėtis palinko artyn ir apkabino du-
krą per pečius.

– Kaip manai, ar galime pranešti jai
naujienas? Kad pralinksmintume? –
pasiūlė jis Madės mamai ir moteris
linktelėjo.

– Kokias naujienas? – liūdnai
šniurkštelėjo mergaitė.

– Prisimeni, pasakojau tau, kad mano
draugės Donos katė prieš porą mėnesių
atsivedė kačiukų? – paklausė mama.

– Ak, taip, rodei man jų nuotrauką
telefone. Kačiukai nuostabūs. Keli buvo
raini – tokie man labiausiai patinka!

– Tai gerai, nes vienas jų bus tavo!
Madė sumirksėjo.

– Aš turėsiu kačiuką?

– Iš visos vados galėsi išsirinkti patinkamiausią. Donai reikia įkurdinti visus kačiukus. Pamanėme, kad atėjo metas ir tau turėti katę, nes taip ilgai jos troškai. Ypač dabar, kai labai ilgėsiesi Keitės. Rūpinantis kačiuku Velykų atostogos bus ne tokios liūdnos, – mama neramiai pažiūrėjo į dukrą. – Made, mes nenorime, kad tu liautumeis ilgėtis draugės. Tikrai labai skaudu, kad ji išvažiuoja.

– Tiesiog mums pasirodė tinkamas metas įsigyti kačiuką, – pridūrė tėtis.

Madė linktelėjo.

– Tikrai tinkamas metas, – sukuždėjo mergaitė. Žinoma, ji vis dar liūdėjo dėl Keitės, bet tuo pat metu širdyje džiūgavo. *Kačiukas! Kačiukas! Aš turėsiu kačiuką!*